● ТЫРАЖ — АДЗІН ЭКЗЕМПЛЯР ●

„VITA“ — ЗНАЧЫЦЬ ЖЫЦЦЁ

— А вы ведаеце, што ў нашай газеце друкаваліся такія вядомыя майстры слова, як Васіль Пяскоў, Леанід Гурунц, Уладзімір Лідзін!

— !!

— Што вы так здзівіліся! Думаеце, «Vita» — насценка, дык яна не можа пахваліцца імёнамі сваіх аўтараў!..

Толькі пазней, прачытаўшы ў юбілейным нумары выступленні былых рэдактараў, я даведаўся, што гэта быў спецыяльны выпуск газеты, які называўся «У рускай прыродзе». Рэдакцыя напісала пісьмы вядомым журналістам, пісьменнікам. Тыя не адмовіліся даслаць свае матэрыялы. Ад В. Пяскова прыйшлі нават здымкі. Якая факультэцкая насценка можа пахваліцца такой гісторыяй!

ГІСТОРЫЯЙ... Лёгка працаваць, калі справа твая добра вядома ўсім, мае ўстойлівыя традыцыі. Лёгка? А калі гэтая гісторыя такая цікавая, што нет-нет ды і ўспомніцца кожнаму, хто падыходзіць да чарговага нумара газеты? Калі кожны, чытаючы яго, параўноўвае з тымі, якія выходзілі дзесяць, дваццаць, трыццаць гадоў назад? Думаеце, лёгка выпускаць газету сёння, калі ўсе гэтыя гады яна была на вышэйшым узроўні? Не, нялёгка. Нялёгка, адказна і... вельмі цікава.

Першы нумар газеты (у той час яна называлася «За мічурынскую навуку») выйшаў у 1948 годзе. Аднак такі выгляд, які яна мае ў сучасны момант, яна прыняла праз пяць гадоў, калі рэдактарам яе стаў Мікалай Гесь. Тады ж яна атрымала і новую назву. «Vita»— гэта значыць жыццё. І вось на працягу ўсяго гэтага часу «Vita» застаецца адной з лепшых універсітэцкіх насценак. Былі свае спады, пад'ёмы, адны аўтары развітваліся з рэдакцыяй, другія ўліваліся ў яе рады, але газета заставалася такой жа неабходнай для студэнтаў і выкладчыкаў факультэта, як і раней, калі яе першыя нумары чакаліся з нецярпеннем, прачытваліся ад першага да апошняга радка, выклікалі гарачыя спрэчкі, водгукі. І такой яна, напэўна, застанецца, пакуль будуць на біяфаку вучыцца людзі, улюбёныя ў прыроду, мастацкае слова.

Расказвае адказны рэдактар газеты малодшы навуковы супрацоўнік Галіна Палюховіч:

— Я лічу, што «Vita» трапляе ў рукі людзей, якія нераўнадушныя да яе зместу і формы. Важна тое, што члены цяперашняй рэдакцыі з павагай адносяцца да традыцый. Але мы не застылі ў тых рамках, часта эксперыментуем. Само жыццё падказвае, якія з іх удалыя. Але «Vita» заўсёды мае свой, толькі ёй адной характэрны твар. Вы раскладзіце перада мною хоць сотню любых насценных газет, і я без памылкі пазнаю сваю.

Працягвае размову студэнт V курса Генадзь Тукай:

— У нас зараз сабраўся вельмі добры калектыў. І наогул, мне падабаецца, што ў рэдакцыі заўсёды весела, цікава. Я думаю, ніхто не стане аспрэчваць думку, што «Vita» выходзіць не дарэмна.

Мы з мастаком Сяргеем Салуком разглядаем старыя выпускі газеты.

— Мяне сюды не клікалі. Я прыйшоў добраахвотна, — нечакана загаварыў ён аб сабе. —Захацеў паглядзець, што тут робіцца. Ды так і застаўся ў рэдакцыі. Яшчэ калі вучыўся ў школе юнага біёлага, бачыў многія нумары гэтай газеты. Таму нічога дзіўнага, што яна з першага курса прыцягнула да сябе. Увесь час спецыялізаваўся як мастак-карыкатурыст. Аднак—прыбавіў ён са смехам,— жаночыя твары маляваць мне ніколі не даверялі.

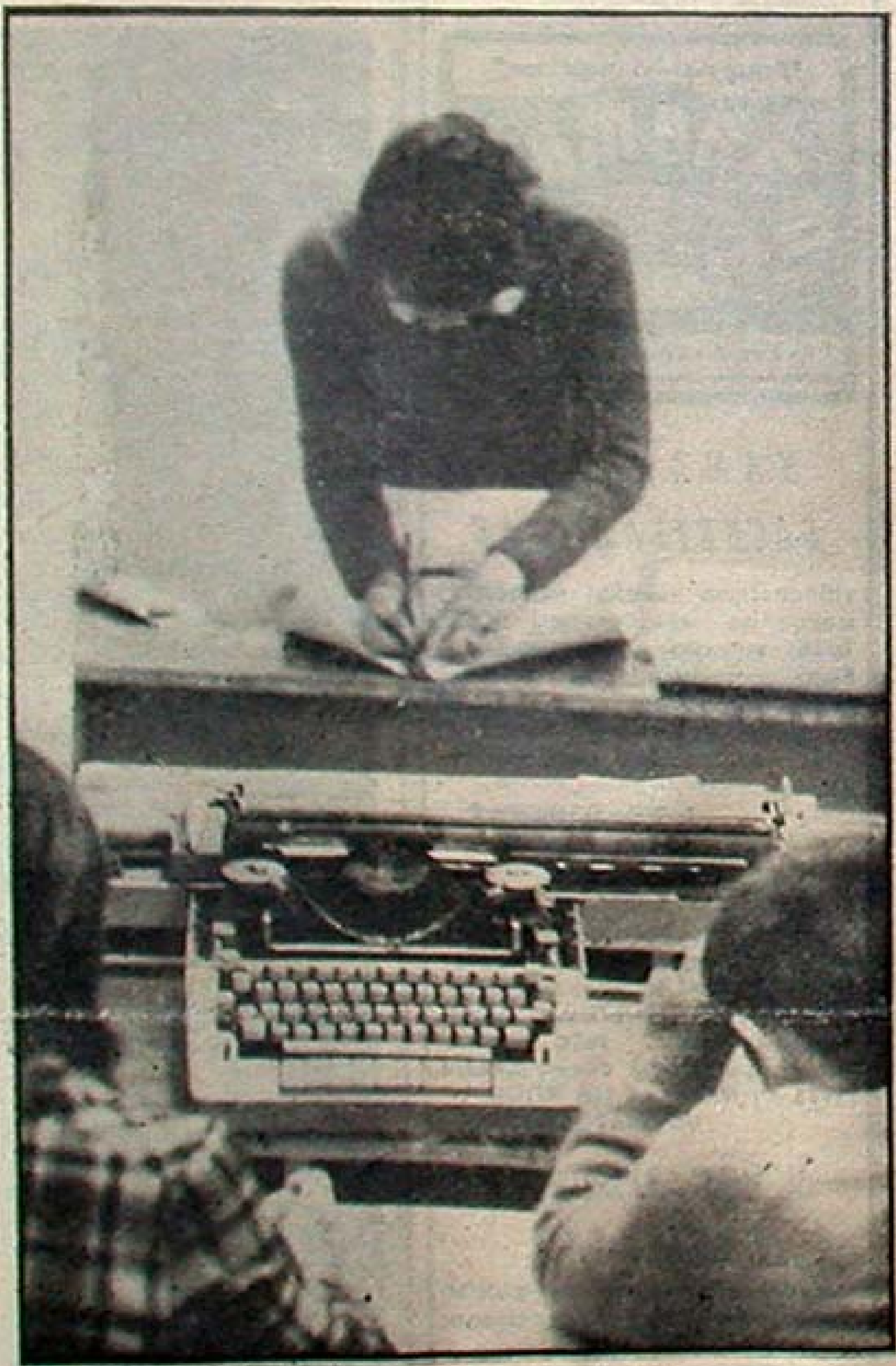

Няма людзей незаменных, але без каго з цяперашніх членаў рэдакцыі было б цяжэй выпускаць газету? Большасць адказалі, што, калі не лічыць адказнага рэдактара,—без фотакарэспандэнта - чацвёртакурсніка Ігара Бышнева. Дарэчы, ён не толькі выдатна здымае, але таксама вельмі добра малюе, надрэнна піша.

— Майстар на ўсе рукі, — гаворыць аб ім рэдактар газеты студэнтка 3 курса Людміла Багданец.—І вельмі абавязковы чалавек. Калі патрэбны на нумар фотаздымкі, то Ігар ноч будзе сядзець, а зробіць. Прыемна з такімі людзьмі працаваць.

Яшчэ студэнты называюць Марыну Магілеўскую і Ларысу Гаўрылюк:

— Гэта людзі, у якіх ёсць сапраўдная карэспандэнцкая жылка. Яны па-журналісцку могуць абыграць любы факт. Тое, што яны пішуць, заўсёды кранае чытачоў.

Магчыма, у апошнім радку ёсць перабольшанне. Але хіба гэта дрэнна, калі студэнты так упэўнены ў сваіх таварышах? Дарэчы, аб «журналісцкай жылцы». Многія былыя «вітаўцы» сталі цяпер прафесійнымі журналістамі, некаторыя часта друкуюцца ў спецыяльных часопісах, у нашых рэспубліканскіх газетах. Напрыклад, першы рэдактар Мікалай Дзмітрыевіч Гесь цяпер працуе рэдактарам выдавецтва «Полымя». Былы рэдактар Надзежда Батурыцкая стала членам Саюза журналістаў СССР, былая машыністка Людміла Харытановіч — кандыдат біялагічных навук, рэдактар «Вышэйшай школы». Так што, магчыма, хутка ў рэспубліканскай і ўсесаюзнай прэсе мы ўбачым прозвішчы членаў цяперашняй рэдакцыі газеты «Vita».

— Патрэбна сказаць некалькі слоў пра нашага рэдактара Людмілу Багданец.—Галіна Палюховіч паглядзела на чарнавалосую дзяўчыну. —Сама адчула, як мяняюцца адносіны да справы, калі пачынаеш за яе адказваць. Здаецца, усё пачынаеш з нуля, хочацца зрабіць як мага цікавей, падняць газету на самы высокі ўзровень. Так і Люда Багданец. Раней яна магла прапусціць пасяджэнне, не прыйсці, цяпер —крый божа. У такім выпадку яна і ад сваіх падначаленых можа патрабаваць з чыстым сумленнем. А мне здаецца, гэта вельмі важна — патрабаваць з чыстым сумленнем, калі ведаеш, што ты маеш на гэта права.

Што ні кажы, доўгая гісторыя ў газеты «Vita». Цяперашняя рэдакцыя таксама можа пахваліцца, што і яна ўнесла свой радок у летапіс газеты. Было гэта ў той дзень, калі на факультэт на святкаванне 60-годдзя універсітэта было запрошана шмат гасцей, колішніх выпускнікоў. Хлопцы і дзяўчаты тыдзень капаліся ў архіве, клеілі, рэстаўрыравалі выпускі «Vita», што захаваліся. Калі ў вучэбным корпусе развесілі гэтыя газеты, то атрымалася даўжэзная паласа з першага да восьмага паверха. Можна ўявіць сабе пачуцці гасцей, калі яны глядзелі на газету, у якой адлюстроўваўся ўвесь пасляваенны шлях факультэта. Былых студэнтаў проста немагчыма было адарваць ад яе. Яны шукалі выпускі тых гадоў, калі самі вучыліся, шукалі свае матэрыялы, заметкі аб сабе і ўспаміналі, успаміналі... А цяперашнія супрацоўнікі рэдакцыі бегалі з паверха на паверх і ніяк не маглі нагледзецца, нарадавацца, што змаглі зрабіць прыемнае старэйшым таварышам. Гэта быў сапраўдны падарунак. Тады ж выйшаў і спецыяльны нумар, прысвечаны гасцям факультэта. І зноў засвяціліся прозвішчы колішніх аўтараў, тых самых, якія выпускалі яе дзесяць, дваццаць і больш гадоў назад.

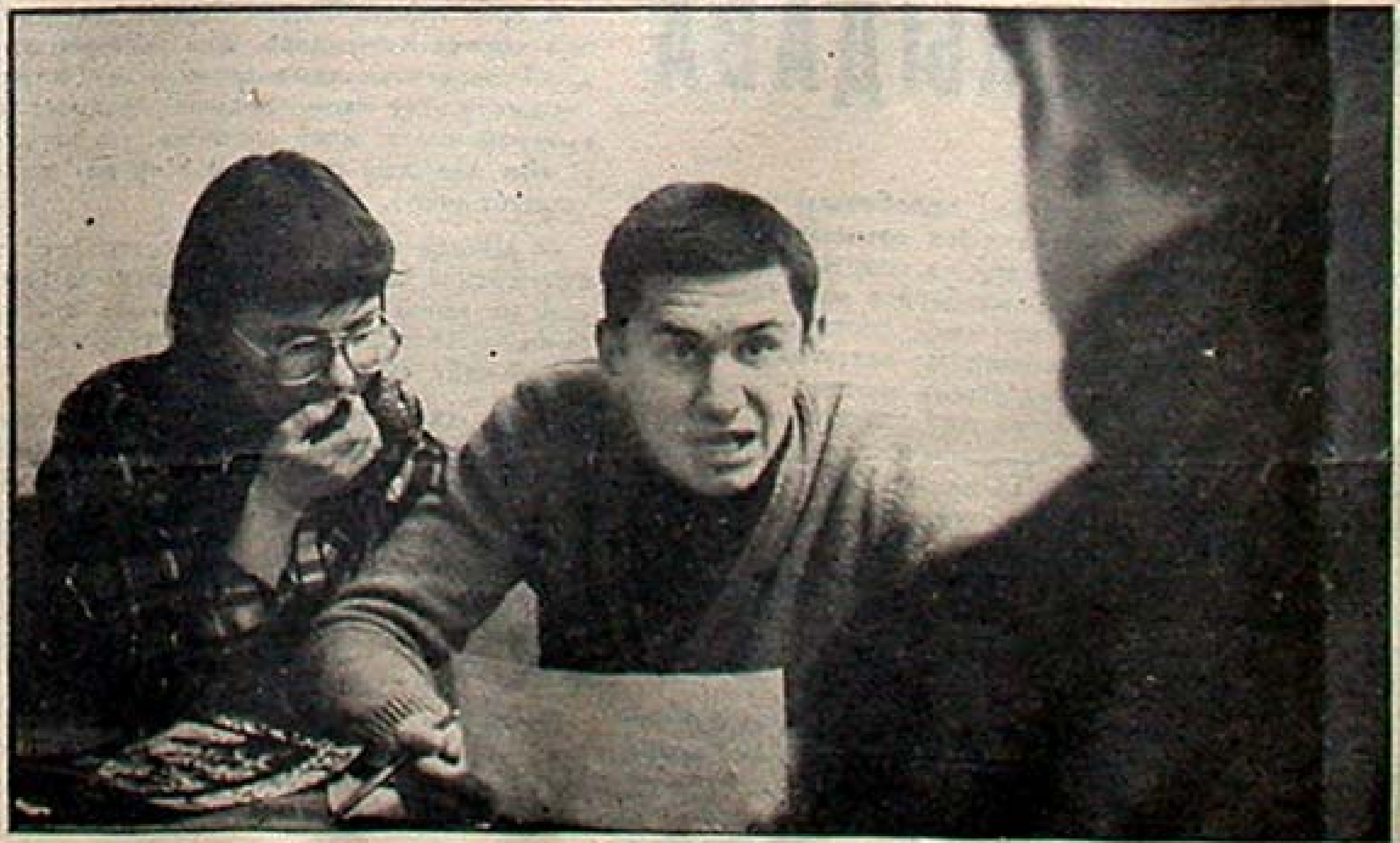

...Ішло чарговае пасяджэнне рэдакцыі. Звычайнае, і ў той жа час незвычайнае, не падобнае на ўсе астатнія. Бо справа, якая чалавеку падабаецца, не можа стаць для яго звычайнай, хоць і будзе паўтарацца дзесяткі разоў. Ішло пасяджэнне, крочыла, бурліла, вадаварочыла. Вось-вось, іменна вадаварочыла. Таму што кожны прысутны жадаў, чаб наступны нумар атрымаўся больш цікавы за папярэдні, каб ніхто не падняўся з трэцяга на чацвёрты паверх, не спыніўшыся каля газеты. Кожны імкнуўся, каб «Vita» дайшла да чытача...

С. ПЛЫТКЕВІЧ,
наш кар.

НА ЗДЫМКАХ: работа над чарговым нумарам газеты працягваецца; «Вашу заметку мы крыху падрэдагавалі...» Рэдактар газеты Людміла Багданец і пяцікурснік Сяргей Несцярчук; «Будзе крытычны матэрыял!» Студэнт V курса Генадзь Тукай.

Фота аўтара.